

da je treba unijeti u svoje knjige, mislim da bi dobro znao da je opiše; a ta se <misao> nigdje ne nalazi u knjigama koje su do nas došle, a koje su sve potpune, osim *Fileba*, *Minosa* i *Kritije*; a da oni tu misao u onom dijelu u kojem su krnji, nisu mogli sadržavati, dovoljno može biti jasno iz slijeda o kojem se sudi iz prethodnog; 5
 ako je igdje trebala biti raspravljana, čini se da joj je u *Filebu* trebalo biti dodijeljeno ono najpogodnije mjesto gdje se čita mnogo o *granici* i *beskonačnom*, o onom *više* i *manje*, o onom *dodanom* i *oduzetom*, o onom *većem* i *manjem*, a ipak se ne čita ni riječ o *velikom* i *malom*. S tog razloga čini se da je bezvrijedno Aristotelovo 10
 pobijanje.

No, i u tome tako bezvrijednom, kakvo jest, čini se da sam sebi nije dosljedan. Naime u 3. knjizi *Fizike*, u 4. poglavlju piše ovako: »Platon pak uvodi dvoje koje je beskonačno: *veliko* i *malo*.« 15
 U 1. knjizi *Mudrosti*, u 6. poglavlju piše da je, osim onoga što je Platon imao zajedničkog s pitagorovcima, njegovo vlastito učenje: »beskonačno i u *velikom* i *malom*, ono vlastito.«

A potpuno je različita i gotovo suprotna misao da je *veliko* i *malo* dvoje beskonačno, od one da je beskonačno kao složeno iz *velikog* i *malog*. No, budući da je to Platon u *zagonetci*, ne pisao, 20
 nego govorio, kako svjedoče Heraklid i Hestijej, koji su, kao i Aristotel, bili Platonovi slušači, što je to trebalo na toliko mjesta ponavljati i napadati kao otvoreno učenje, kad je Platon osobito ono, što je pisao o počelima prirode, otvoreno pisao u *Timeju* u kojem nije učio ništa o tom *velikom* i *malom*, ali mnogo o materiji; 25
 o njoj je i sam Aristotel mnogo od njega preuzeo, kako je objašnjeno u prethodnom svesku.

Druga je objeda u 1. knjizi *O elementima*, u drugom poglavlju: »Nužno je da to isto bude, premda, kako je u *Timeju* pisano, prije nego je nastao svijet, elementi su se kretali neuređeno; nai- 30